

Erster Aufzug

První dějství

Steiles Felsenufer. Das Meer nimmt den größten Teil der Bühne ein; weite Aussicht auf dasselbe. Finsteres Wetter; heftiger Sturm. Das Schiff Dalands hat soeben dicht beim Ufer Anker geworfen: die Matrosen sind mit geräuschvoller Arbeit beschäftigt, die Segel aufzuhissen, Taue auszuwerfen usw. Daland ist an Land gegangen; er ersteigt einen Felsen und sieht landeinwärts, die Gegend ist zu erkennen.

Příkrý skalní břeh. Moře vyplňuje větší část jeviště; širý rozhled na moře. Mračné počasí, prudká bouře. Dalandova loď právě zakotvila u břehu. Plavci si hlučně vedou při práci, stahující plachty, vrhající lana atd. Daland přešel na pevninu; vystupuje na skálu a hledí do krajiny, aby ji ji rozpoznal.

Matrosen

Hojoho! Hallojo! Hojoho! Ho! . . . usw.

Námořníci

Hojoho! Hallojo! Hojoho! Ho! . . . atd.

Daland

[vom Felsen herabkommend]

sestupujíc ze skály

Kein Zweifel! Sieben Meilen fort
trieb uns der Sturm vom sichren Port.
So nah dem Ziel nach langer Fahrt
war mir der Streich noch aufgespart!

Toť zjevno! Jistě sedm mil
nás vítr zlý dál odplavil.
Tak blízko cíle jsem již stál
ten kousek mně d'as přichystal!

Steuermann

Ho! Kapitän!

Kormidelník

Hoj! Kapitáne!

Daland

Am Bord bei euch, wie steht's?

A s vámi tam jak je?

Steuermann

Gut, Kapitän! Wir haben sichren Grund!

Kormidelník

Dobře, kapitáne! Já rádně zakotvil!

Daland

Sandwike ist's! Genau kenn' ich die Bucht.
Verwünscht! Schon sah am Ufer ich mein Haus!
Senta, mein Kind, glaub' ich schon zu umarmen:
da bläst es aus dem Teufelsloch heraus!
Wer baut auf Wind, baut auf Satans Erbarmen!

Sandvik je to! Ten záliv dobře znám.
Ký d'as! Na břehu již svůj dům jsem zřel!
Sentu, své dítě, obejmout jsem toužil:
v tom vítr d'ábelský mi zařičel!
Jen větru věř, pak ti sám d'ábel sloužil!

[an Bord gehend]

Jde na loď

Was hilft's? Geduld! Der Sturm läßt nach;
wenn er so tobte, währ't's nicht lang.

Nu což? Tuším, bouř povolí,
když tak zle řádí, netrvá.

He, Bursche! Lange war't ihr wach:
zur Ruhe denn! Mir ist nicht bang!

Hej, hoši! Kdo tak dlouho bdí,
ten ať jde spát! Ďas pokoj dá!

[Die Matrosen steigen in den Schiffsraum hinunter.] Námořníci sestupují do podpalubí

Nun, Steuermann,
die Wache nimmst du wohl für mich?
Gefahr ist nicht, doch gut ist's, wenn du wachst.

Nuž, příteli,
ty přijmeš za mne nyní stráž?
Jeť bezpečno, však bdíš - li, dobře tak.

Steuermann

Kormidelník

Seid ausser Sorg! Schlaft ruhig, Kapitaen!

Chci za vás bdít, jen spěte, kapitáne!

[Daland geht in die Kajüte. Der Steuermann allein auf dem Verdeck.]

Daland jde do kajuty. Kormidelník sám na palubě.

Mit Gewitter und Sturm aus fernem Meer
mein Mädal, bin dir nah!
Über turmhohe Flut vom Süden her -
Mein Mädal, ich bin da!
Mein Mädal, wenn nich Südwind wär',
ich nimmer wohl käm' zu dir!
Ach, lieber Südwind, blas' noch mehr!
Mein Mädal verlangt nach mir!
Hohojo! Hallohoho Jollohohoho! . . . usw.

Z bouře divé, kde moře vládu má -
má dívko, pozdrav měj!
Z proudů dravých, kde jižní nebe plá -
mne dívko, uvítej!
Bez jižních větrů, víru měj,
já nespátřil očka tvá!
Víc, jižní větře, zafoukej!
Má dívka stesk po mně má.
Hohojo! Hallohoho. Jollohoho! . . . atd.

[Eine Woge schwillt an und rüttelt heftig das Schiff.] Prudká vlna vrazí do lodi.

Von des Südens Gestad', aus weitem Land -
ich hab' an dich gedacht!
Durch Gewitter und Meer vom Mohrenstrand
hab' dir was mitgebracht.
Mein Mädal, preis' den Südwind hoch,
ich bring' dir ein gülden Band;
Ach, lieber Südwind, blase doch!
Mein Mädal hätt' gern den Tand.
Ho-ho! Je holla ho! . . . usw.

V dálné zemi, kde jih má věčný máj -
já na tě myslil tam!
Z moří burných, kde černý Maurů kraj -
zde něco pro tě mám.
Má dívko, jihu chválu vzdej,
já nesu ti zlatý pás;
ach, jižní větře, dál jen věj,
má dívka ať skvost má včas.
Ho - ho! Je holla ho! . . . atd.

Er kämpft mit der Müdigkeit und schläft endlich ein. Das Schiff des "Fliegenden Holländers" naht sich schnell der Küste nach der dem Schiffe des Norwegers entgegengesetzten Seite; mit einem furchtbaren Krach sinkt der Anker in den Grund. Der Steuermann zuckt aus dem Schlafe auf und brummt den Anfang seines Liedes erneut.

Brání se spánku, až konečně usne. Loď "Bludného Holand'ana" se rychle přiblíží k pobřeží naproti norské lodi. Má černé stožáry a krvavě rudé plachty. Se strašidelným třeskem padne kotva ke dnu. Kormidelník se vytrhne ze spaní a bručí začátek své písně:

Mein Mädal, wenn nicht Südwind wär'...

Bez jižních větrů víru měj...

Er schläft von neuem ein. Der Holländer kommt an das Land.

Opět usíná. Holanďan vystoupí na zem. Je černě oděn.

Holländer

Die Frist ist um,
und abermals verstrichen sind sieben Jahr'.
Voll Überdruß wirft mich das Meer ans Land . . .
Ha, Stolzer Ozean!
In kurzer Frist sollst du mich wieder tragen!
Dein Trotz ist beugsam,
doch ewig meine Qual!
Das Heil, das auf dem Land ich suche,
nie werd' ich es finden!
Euch, des Weltmeers Fluten; bleib' ich getreu,
bis eure letzte Welle sich bricht,
und euer letztes Naß versiegt!
Wie oft in Meeres tiefsten Schund
stürzt' ich voll Sehnsucht mich hinab:
doch ach! den Tod, ich fand ihn nicht!
Da, wo der Schiffe furchtbar' Grab,
trieb mein Schiff ich zum Klippengrund;
Doch ach! mein Grab, es schloß sich nicht.
Verhöhnd droht' ich dem Piraten,
in wildem Kampfe erhofft ich Tod.
"Hier," rief ich, "zeige deine Taten,
Von Schätzen voll sind Schiff und Boot!"
Doch ach! des Meer's barbar'scher Sohn
schlägt bang das Kreuz und flígt davon.
Wie oft in Meeres tiefsten Schlund
stürzt' ich voll Sehnsucht mich hinab.
Da, wo der Schiffe fürchtbar Grab
trieb mein Schiff ich im Klippengrund:
Nirgends ein Grab! Niemals der Tod!
Dies der Verdammis Schreckgebot.
Dich frage ich, gepreisner Engel Gottes,
der meines Heils Bedingung mir gewann;
war ich Unsel'ger Spielwerk deines Spottes,
als die Erlösung du mir zeigtest an?
Vergeb'ne Hoffnung! Furchtbar eitler Wahn!
Un ew'ge Treu' auf Erden - ist's getan!
Nur eine Hoffnung soll mir bleiben,
nur eine unerschuettert steh'n:
so lang' der Erde Keim' auch treiben,
so muß sie doch zugrunde gehn!
Tag des Gerichtes! Jüngster Tag!
Wann brichst du an in meine Nacht?
Wann dröhnt er, der Vernichtungschlag,
mit dem die Welt zusammenkracht?

Lhúta je pryč,
a znovu uběhlo hrozných sedm let.
V rozhořčení mne moře vyvrhlo. . .
Ha, pyšný oceán!
Však v době krátké poneseš mne znova!
Tvůj vzdor lze krotit,
však věčná trýzeň má!
Ten mír a spásu, jež tu hledám,
nenajdu já nikdy!
Vám, vy mořské proudy; věren jsem já,
až vlna zlomí se poslední
a vyschne každá krůpěje!
Jak často bídou zoufalý
v bezedný vítr se vrhal já:
však ach! Svou smrt jsem nepotkal!
Lodím kde zkáza strašlivá,
já přímo hnal se k úskalí;
Však ach! Můj hrob je zavřen dál.
Piráta vyzýval jsem v boje,
bych jistě našel zkázu svou.
"Zde," hlásám, "ukaž skutky svoje,
lod' má je zlatou pokladnou!"
Leč ach! Ten zbojník strachem zbled',
kříž udělal a zmizel hned.
Jak často v moře šířý chťtán
toužil jsem padnout nezdolán.
Lodím, kde zkáza strašlivá,
já přímo hnal se k úskalí:
Však nikde hrob! Nikde smrt má!
Tak duše má je prokleta!
Táži se tě, o anděle ty vlídný,
jenž spásy podmínku's mi v jevo dal:
zda v posměch byl ti já, ten hříšník bídný,
když vykoupení jsi mi zvěstoval?
Naděj má marna! Strašně prázdný klam!
Zde věrnost na tom světě neshledám!
Jen jedna naděj mně tu zbývá,
jen jedna stojí nezvratna:
jak dlouho zem ta bude živa,
přec jednou nutně zkázu má!
Den vykoupení! Soudný den!
Ten kdy mi v bídě spásu dá?
Kdy vesmír bude zahuben,
a tento svět se ztroskotá?

Wann alle Toten auferstehn.
Dann werde ich in Nichts vergehn.
Ihr Welten, endet euren Lauf!
Ew'ge Vernichtung, nimm mich auf!

Mannschaft des Holländers:

[aus dem schiffsraum]

Ew'ge Vernichtung, nimm uns auf!

Daland erscheint auf dem Verdeck seines Schiffes und erblickt das Schiff des Holländers.

Daland vyjde na palubu své lodi, spatří loď Holand'anovu a obrátí se ke kormidelníkovi.

Daland

He! Holla! Steuermann!

Steuermann

[schalftrunken]

's ist nichts! 's ist nichts!
Ach, lieber Südwind, blas' noch mehr,
mein Mädal . . .

Daland

Du siehst nichts?
Gelt, du wachest brav, mein Bursch!
Dort liegt ein Schiff . . .
wie lange schiefst du schon?

Steuermann

Zum Teufel auch!
Verzeiht mir, Kapitän!

[Er setzt hastig das Sprachrohr an und ruft der Mannschaft des Holländers zu]

Chvatně nasadí hlásnou troubu a volá na mužstvu Holand'anovo

Wer da? Wer da?

Daland

Es scheint, sie sind gerad' so faul als wir.

Až hroby kol se otevrou,
pak, najdu já zde zkázu svou.
Vy světy, váš let ať konec má!
Vítej mi, zhoubo věkověčná!

Holand'anovo mužstvo:

z nitra lodi

Vítej nám, zhoubo věkověčná!

Hej! Hola! Příteli!

Kormidelník

ospale se protáhne

to nic! to nic!
Víc jižní větre zafoukej,
má dívka . . .

Nic nevíš?

Aj, ta jsi mi pěkná stráž!
Tam kotví loď. . .
jak dlouho spal jsi již?

Kormidelník

Sám d'as to vem!
Odpusťte, kapitáne!

Kdo tam? Kdo tam?

Mně zdá se, že jsou to lenoši jako my.

Steuermann

Gebt Antwort! Schiff und Flagge?

Daland

Laß ab! Mich dünkt, ich seh' den Kapitän!
He! Holla! Seemann!
Nenne dich! Wess' Landes?

Holländer

Weit komm' ich her; verwehrt bei Sturm und Wetter
ihr mir den Ankerplatz?

Daland

Behüt' es Gott!
Gastfreundschaft kennt der Seemann. -
Wer bist du?

Holländer

Holländer.

Daland

Gott zum Gruß!
So trieb auch doch der Sturm
an diesen nackten Felsenstrand?
Mi ging's nicht besser: wenig Meilen nur
von hier ist meine Heimat; fast erreicht,
mußt' ich aufs neu mich von ihr wenden.
Sag', woher kommst du?
Hast Schaden du genommen?

Holländer

Mein Schiff ist fest,
es leidet keinen Schaden.
Durch Sturm und bösen Wind verschlagen,
irr' auf den Wassern ich umher -
wie lange, weiß ich kaum zu sagen;
Schon zähl' ich nicht die Jahre mehr.
Unmöglich dünkt mich', daß ich nenne
die Länder alle, die ich fand:
das eine nur, nach dem ich brenne,
ich find' es nicht, mein Heimatland!
Vergönne mir auf kurze Frist dein Haus,
und deine Freundschaft soll dich nicht gereu'n.

Kormidelník

Mně hlase! Lod' a vlajka?

Nech jen! Tuším, že sem jde kapitán!
Hej! Hola! Plavče!
Jméno tvé! Která zem?

Jsem z dálky já; snad odpíráte v bouři té
mně zde to kotviště?

I chraň bůh!
Pohostinství zná přec plavec. -
A kdo jsi?

Holand'an.

Pozdrav Bůh!
Tě hnala též bouř zlá
sem na skalnaté pobřeží?
Mně nešlo lépe: něco málo mil
z těch míst je již můj domov, blíším se...
však jako kouzlem musím dále.
Zjev, odkud jdeš?
A utrpěl jsi škodu?

Lod' pevnou mám,
tu nezastihne škoda.
Rve moře perutí mne dračí,
po širých vodách bloudím sám -
Jak dlouho, paměť sotva stačí;
ba ani léta nescítám.
Jak nesmírný se nával táhne
těch zemí, které našel jsem:
však po čem jen má duše práhne,
nenašel já, svou rodnou zem!
Ó, popřej mi na krátký čas svůj dům,
a lítost nemáš nikdy z přízně své.

Mit Schätzen aller Gegenden und Zonen
ist reich mein Schiff beladen, willst du handeln,
so sollst du sicher deines Vorteils sein.

Daland

Wie wunderbar! Soll deinem Wort ich glauben?
Ein Unstern, scheint's, hat dich bis jetzt verfolgt.
Um dir zu frommen, biet' ich, was ich kann:
doch darf ich fragen, was dein Schiff enthält?

Jeť poklady a přehojnými skvosty
lod' moje přeplněna; jen když svolíš,
pak z toho musíš jistě prospěch mít.

Toť podivné! Mám věřit slovu tvému?
Jak zdá se mi, tě stíhá hvězda zlá.
Abych ti prospěl, rád ti dám, co mám:
leč smím se ptáti, v lodi tvé co je?

Holländer

Die seltensten der Schätze sollst du sehn,
kostbare Perlen, edelstes Gestein.

Ty nejvzácnější skvosty uvidíš,
nejčistší perly, drahé kamení.

[Er gibt seiner Mannschaft ein Zeichen, zwei von derselben bringen eine Kiste an Land.]

Dává pokyn svému mužstvu, dva lodníci vynesou na břeh truhlu

Blick hin, und überzeuge dich vom Werte
des Preises, den ich für ein gastlich' Dach dir biete.

Hleď tam, a hned se přesvědčíš, zda slušna
je cena, již ti za tvé pohostinství dávám.

Daland

Wie? Ist's möglich? Diese Schätze!
Wer ist so reich, den Preis dafür zu bieten?

Jak? Možná - li? Tyto skvosty!
Kdo boháč takový, jenž dá tu cenu?

Holländer

Den Pries? Soeben hab' ich ihn genannt;
dies für das Obdach einer einz'gen Nacht!
Doch, was du siehst, ist nur der kleinste Teil
von dem, was meines Schiffes Raum verschließt.
Was frommt der Schatz? Ich habe weder Weib
noch Kind, und meine Heimat find' ich nie!
All' meinen Reichtum biet' ich dir, wenn bei
den Deinen du mir neue Heimat gibst.

Tu cenu? Já právě jsem ji jmenoval;
za přístřeší to noci jedině!
Však, co tu zříš, je právě nejmenší
jen díl těch skvostů, jež jsou v lodi mé.
Co pro mne jsou? Vždyť ženy, děti
nemám já. . . a domov svůj též nenajdu!
Bohatství moje všechno měj, když mně
v své rodině zas nový domov dáš.

Daland

Was muß ich hören!

Ha, co tu slyším?

Holländer

Hast du eine Tochter?

Pověz, máš - li dceru?

Daland

Fürwahr, ein treues Kind.

Tu mám, věrné to dítě.

Holländer

Sie sei mein Weib!

Bud žena má!

Daland

Wie? Hör ich recht? Mein Tochter sein Weib?
Er selbst spricht aus den Gedanken . . .
Fast fürcht' ich, wenn unentschlossen ich bleib',
er mußst im Vorsatze wanken.
Wußt ich, ob ich wach' oder träume?
Kann ein Eidam willkommener sein?
Ein Tor, wenn das Glück ich versäume!
Voll Entzücken schlage ich ein.

Jak? Pravda to? Dceru za ženu chce?
On sám mé myšlenky hádá. . .
Ba mně se zdá, kdybych rozmýšlel se,
že podruhé mě nepožádá.
Nevím, zda to pravda, či zdání?
Možná ženicha lepšího znát?
Je blázen, kdo se štěstí dnes brání!
K jeho přání dám souhlas rád.

Holländer

Ach, ohne Weib, ohne Kind bin ich,
nichts fesselt mich an die Erde.
Rastlos verfolgt das Schicksal mich,
die Qual nur war mir Gefährte.
Nie werd' ich die Heimat erreichen:
zu was frommt mir der Güter Gewinn?
Läßt du zu dem Bund dich erweichen,
oh! so nimm meine Schätze dahin!

Ach, neznám já štěstí rodinné,
nic nepoutá mne k té zemi.
Zlý osud vždy stíhal kroky mé,
mne trýznil mukami všemi.
Víc nebudu vlast drahou znáti:
nač poklady své mám zavírat?
A chceš - li své svolení dáti,
oh, své poklady dám tobě rád!

Daland

Wohl, Fremding, hab' ich eine schöne Tochter,
mit treuer Kindeslieb' ergeben mir;
sie ist mein Stolz, das höchste meiner Güter,
mein Trost im Unglück, meine Freund' im Glück.

Mám, hoste, ovšem dceru vzácné krásy,
Ine ke mně věrnou láskou dětinnou;
Toť pýcha má, můj poklad nejcennější,
má v nouzi těcha, radost v štěstí mém.

Holländer

Dem Vater stets bewahr' sie ihre Liebe!
ihm treu, wird sie auch treu dem Gatten sein.

Vždy k svému otci Inula láskou věrnou,
též k choti se tak věrně zachová.

Daland

Du gibst Juwelen, unschätzbare Perlen,
das höchste Kleinod doch, ein treues Weib . . .

Ty skvosty dáváš, nejcennější perly,
však poklad nejvyšší je věrná choť. . .

Holländer

Du gibst es mir?

Ty mně ji dáš?

Daland

Ich gebe dir mein Wort.
Mich rührt dein Los; freigebig, wie du bist,
zeigst Edelmut und hohen Sinn du mir:
den Eidam wünschst ich so; und wäer' dein Gut
auch nicht so reich, wählt ich doch keinen andren.

Své slovo na to dám.
Můj soucit máš; tak štědrý, jak jsi ty,
vždy dáváš v jevo mysl šlechetnou:
zeť taký vzácnost je - a jmění tvé
ať menší je, přec tys mi pouze vítán.

Holländer

Hab' Dank! Werd' ich die Tochter heut' noch sehn?

Měj dík! Tvou dceru spatřím ještě dnes?

Daland

Der nächste günst'ge Wind bringt uns nach Haus;
du sollst sie seh'n, und wenn sie dir gefällt . . .

My s větrem příznivým hned doma jsme;
tam užijš ji; když se ti zalíbí . . .

Holländer

So ist sie mein . . .

Je žena má . . .

[beiseite]

k sobě

Wird sie mein Engel sein?
Wenn aus der Qualen Schreckgewalten
die Sehnsucht nach dem Heil mich treibt,
ist mir's erlaubt, mich festzuhalten
an einer Hoffnung, die mir bleibt?
Darf ich in jenem Wahn noch schmachten
daß sich ein Engel mir erweicht?
Der Qualen, die mein Haupt umnachten,
ersehtes Ziel hätt' ich erreicht?
Ach! ohne Hoffnung, wie ich bin,
geb' ich mich doch der Hoffnung hin!

Mým bude andělem?
Když z hrůzné, nekonečné trýzně
mne touha rve, kde spása má?
Zda věřit smím v ten zásvit přízně
kdy naděj kyne jediná?
Smím ještě v klamu žítí dále
že anděl ke mně skloní tvář?
A trýzně, jež mne trápí stále,
že konec již a svítá zář?
Ach! Bez naděje, jak jsem sám,
přec v novou naděj víru mám!

Daland

Gepriesen seid, gepriesen seid des Sturmes Gewalten,
die ihr an diesen Strand mich triebt!
Fuerwahr, bloss hab' ich festzuhalten
was sich so schoen von selbst mir gibt.
Die ihn an diese Kueste brachten, ihr Winde,
sellt gesegnet sein!
Ha, womach alle Vater trachten,
ein reicher Eidam, er ist mein!
Ja, dem Mann mit Gut und hohem Sinn
geb' froh ich Haus und Tochter hin!

Ó chvála vám, vy živlové lítí,
již hnali jste mne na ten břeh!
Mně, věru, třeba pouze vzítí,
co samo je mi na prospěch.
Vy co jste svedly jej v ty kraje, vám větrům
vděčně požehnám!
Neb oč tu každý otec hraje,
zeť bohatý, dnes já jej mám!
Takovému muži, přísahám,
rád statek svůj i dceru dám!

Steuermann

Südwind! Südwind!

Matrosen

Hallo ho!

Steuermann

Ach, lieber Südwind, blas' noch mehr!

Matrosen

Halloho! . . . usw.

Daland

Du siehst, das Glück ist günstig dir.
Der Wind ist gut, die See in Ruh'.
Sogleich die Anker lichten wir
und segeln schnell der Heimat zu.

Steuermann und Matrosen

Hoho! . . . usw.

Holländer

Darf ich dich bitten, so segelst du voran.
Der Wind ist frisch, doch meine Mannschaft müd'.
Ich gönne 'ihr kurze Ruh' und folge dann.

Daland

Doch, unser Wind?

Holländer

Er bläst noch lang' aus Süd!
Mein Schiff ist schnell, es holt dich sicher ein.

Daland

Du glaubst? Wohlan, es möge denn so sein!
Leb' wohl! Mögst heute du mein Kind noch sehn.

Holländer

Gewiß!

Kormidelník

Jižní vítr!

Námořníci

Halo ho!

Kormidelník

Víc jižní větre zafoukej!

Námořníci

Haloho! . . . atd.

Ty zříš, jak šťastný máš dnes den;
ten jižní vánek bouří smet'.
Jak rozkaz dám, hned kotvy ven
a doma jsme co nevidět.

Kormidelník a námořníci

Hoho! . . . atd.

Mám ještě prosbu: pluj napřed s lodí svou;
Jeť vítr svěží, však chasa má je mdlá;
já klid jí přeji rád, pluji za tebou.

Však, vítr náš?

Ten dlouho potrvá!
Loď rychlou mám, však já tě dohoním.

Myslíš? Dobrá, já věřím slovům tvým!
Bud' zdrav! Kéž ještě dnes mou dceru zříš.

Tak jest!

Daland

[an Bord seines Schiffes gehend]

Heil! Wie die Segel schon sich bläh'n!
Hallo! Hallo!
Frisch, Jungen, greifet an!

Matrosen

Mit Gewitter und Sturm aus fernem Meer -
mein Mäd'el, bin dir nah'! Hurrah!
Hurrah! Über turmhohe Flut vom Süden her,
mein Mäd'el, ich bin da! Hurrah!
Mein Mäd'el, wenn nicht Südwind wär,
ich nimmer wohl käm' zu dir;
Ach lieber Südwind, blas' noch mehr.
Mein Mäd'el verlangt nach mir.
Hoho! Johoho . . . usw.

jde na palubu své lodi

Hoj! Jak se plachty nesou výš!
Halo! Halo!
Nuž, hoši, k dílu teď!

Námořníci

Z bouře divé, kde moře vládu má -
má dívko, pozdrav měj! Hurá!
Hurá! Z proudů dravých, kde jižní moře plá-
mne dívko, uvítej! Hurá!
Bez jižních větrů, víru měj,
já nespátřil očka tvá;
víc jižní větře zafoukej!
Má dívka stesk po mně má.
Hoho! Johoho . . . atd.

Holand'an odchází na svou lod'.

Zweiter Aufzug

Ein geräumiges Zimmer im Hause Dalands. An den Seitenwänden Abbildungen von See Gegenständen, Karten usw. An der Wand im Hintergrunde das Bild eines bleichen Mannes mit dunklem Barte und in schwarzer Kleidung. Mary und die Mädchen sitzen um den Kamin herum und spinnen; Senta, in einem Großvaterstuhl zurückgelehnt und mit untergeschlagenen Armen, ist im träumerischen Anschauen des Bildes im Hintergrunde versunken.

Prostorná světnice v domě Dalandově. Na stěnách postranních obrazy mořských předmětů, map atd. Na zadní stěně podobizna bledého muže s černým vousem a v černém šatu. Mary a dívky sedí kolem krbu a předou. Senta sedí v dědovské pohovce, opírajíc se o opěradlo, se založenýma rukama a snivě pohlíží na obraz v pozadí.

Mädchen

Summ' und brumm', du gutes Rädchen,
munter, munter, dreh' dich um!
Spinne, spinne tausend Fädchen,
gutes Rädchen, summ' und brumm'!
Mein Schatz ist auf dem Meere draus',
er denkt nach Haus
ans fromme Kind;

Dívky

Huč a bzuč, můj kolovrátku,
vesele mi v kole zvuč!
Stácej nitky na obrátku,
kolovrátku, huč a bzuč!
Můj hoch tam v dálce starost má
a vzpomíná,
kdo zůstal zpět;

mein gutes Rädchen, braus' und saus'!
Ach! gäbst du Wind,
er käm' geschwind.
Spinnt! Spinnt! Spinnt!
Fleißig, Mädchen!
Brumm'! Summ'!
Gutes Rädchen!
Tra la ra la la . . . usw.

můj kolovrátku, v rej se dej!
Ach! Dej se v let,
on je tu hned.
V rej se dej!
Svatba v krátku!
Huč! Bzuč!
Kolovrátku!
Tra la ra la la . . . atd.

Mary

Ei! Fleißig, fleißig! Wie sie spinnen!
Will jede sich den Schatz gewinnen.

Aj! Pilně, pilně jak se přede!
Ať každá ženicha si vede.

Mädchen

Frau Mary, still! Denn wohl Ihr wißt,
das Lied noch nicht zu Ende ist.

Dívky

Jen tiše teď! Však Mary ví,
že píseň ještě nekončí.

Mary

So singt! Dem Rädchen läßt's nicht Ruh'.
Du aber, Senta, schweigst dazu?

Nuž pějte! V rej kolovrátek váš!
Ty ale, Sento, nezpíváš?

Mädchen

Summ' und brumm', du gutes Rädchen,
munter, munter dreh' dich um!
Spinne, spinne tausend Fädchen,
gutes Rädchen, summ' und brumm'!
Mein Schatz da draußen auf dem Meer,
im Südener
viel Gold gewinnt;
ach, gutes Rädchen, saus' noch mehr!
Er gibt's dem Kind,
wenn's fleißig spinnt.
Spinnt! Spinnt!
Fleißig, Mädchen!
Brumm'! Summ'!
Gutes Rädchen!
Tra la ra la . . . usw.

Dívky

Huč a bzuč, můj kolovrátku,
vesele mi v kole zvuč!
Stáčeť nitky na obrátku,
kolovrátku, huč a bzuč!
Můj hoch tam v dálných krajinách,
si vyzíská
ten zlatý prach;
můj kolovrátku, toč se víc!
To zlato má
pak přadlena.
Toč se víc!
Svatba v krátku!
Huč, bzuč,
kolovrátku!
Tra la ra la . . . atd.

Mary

[zu Senta]

Du böses Kind, wenn du nicht spinnst,
vom Schatz du kein Geschenk gewinnst.

k Sentě

Ty dítě zlé, když nepředeš,
hoch tvůj ti zlato nedá též.

Mädchen

Sie hat's nicht not, daß sie sich eilt;
ihr Schatz nicht auf dem Meere weilt.
Bringt er nicht Gold, bringt er doch Wild -
man weiß ja, was ein Jäger gilt!

[Senta singt leise eine Melodie aus der folgenden Ballade.]

Senta si v zamyšlení tiše zpívá jednu melodii z následující pak balady

Dívky

Ta nespěchá a nemá strach;
hoch její není na vlnách.
Když zlato ne, přec nese zvěř -
však ví se: "lovče, dobře měř!"

Mary

Du seht ihr! Immer vor dem Bild!

[zu Senta]

Willst du dein ganzes junges Leben
verträumen vor dem Konterfei?

Tak hled'te! Před obrazem zas!

k Sentě

Chceš po celá svá mladá léta
zde hledět na ten kontrfaj?

Senta

Was hast du Kunde mir gegeben,
was mir erzählet, wer er sei?
Der arme Mann!

Dojemná tvář ta věčně kleta,
jak jsi mi pěla onu báj.
Muž ubohý!

Mary

Gott sei mit dir!

Bůh naprav tě!

Mädchen

Ei, ei! Ei, ei! Was hören wir!
Sie seufzet um den bleichen Mann!

Dívky

Aj, aj, aj, aj! To divno je,
že touhu k podobizně má!

Mary

Den Kopf verliert sie noch darum!

Mám strach, že zblázní se tím snem!

Mädchen

Da sieht man, was ein Bild doch kann!

Dívky

Tu zřít, co obraz nedělá!

Mary

Nichts hilft es, wenn ich täglich brumm'!
Komm! Senta! Wend' dich doch herum!

Však já ji plísním každým dnem!
Pojd', Sento, k nám se obrať sem!

Mädchen

Sie hört Euch nicht - sie ist verliebt!

Dívky

Vás neslyší - to lásky znak!

Ei, ei! Wenn's nur nicht Händel gibt!
Denn Erik hat gar heißes Blut -
daß er nur keinen Schaden tut!
Sagt nichts - er schießt sonst wutentbrannt,
den Nebenbuhler von der Wand!
Ha ha ha ha . . . usw.

Senta

O schweigt mit eurem tollen Lachen!
Wollt ihr mich ernstlich böse machen?

Mädchen

Summ' und brumm', Du gutes Rädchen,
munter, munter dreh' dich um!
Spinne, spinne tausend Fädchen!
Gutes Rädchen, summ' und brumm'!

Senta

O macht dem dummen Lied ein Ende,
es brummt und summt nur vor dem Ohr!
Wollt ihr, daß ich mich zu euch wende,
so sucht was besseres hervor!

Mädchen

Gut, singe du!

Senta

Hört, was ich rate;
Frau Mary singt uns die Ballade.

Mary

Bewahre Gott! Das fehlte mir!
Den fliegenden Holländer laßt in Ruh'!

Senta

Wie oft doch hört' ich sie von dir.

Mary

Bewahre Gott! Das fehlte mir!

Senta

Ich sing' sie selbst; hört, Mädchen, zu!

Aj, aj! At' nejsou hádky pak!
Neb Erik má tak horkou krev,
že rozdráždí se jako lev!
Nuž dost - sic střelí zmámený
hned svého soka ze stěny!
Ha ha ha ha . . . atd.

Již dost je toho smíchu právě!
Mne chcete hněvat při zábavě?

Dívky:

Huč a bzuč, můj kolovrátku,
vesele mi v kole zvoň!
Stáčeť nitky na obrátku,
kolovrátku huč a bzuč!

Oh, nechte písňě všelijaké,
ta hučí, bzučí rojem vos!
Když chcete, abych pěla také,
pak zvolte lepšího si cos!

Dívky

Nuž zpívej ty!

Slyšte moji radu;
ať Mary zpívá nám baladu.

I Bůh mě chraň! To ještě tak!
Bludnému Holanďanu přejte věčný sen!

Jak často zpívalas' ji však.

I Bůh mě chraň! To ještě tak!

Ji zazpívám, mne slyšte jen!

Laßt mich's euch recht zum Herzen führen,
des Ärmsten Los, es muß euch rühren.

Mädchen

Uns ist es recht.

Senta

Merkt auf die Wort'.

Mädchen

Dem Spinnrad Ruh'!

Mary

[ärgerlich]

Ich spinne fort.

Senta

I.
Johohohe! Johohohe! Johohohe! Johohe!
Traft ihr das Schiff im Meere an,
blutrot die Segel, schwarz der Mast?
Auf hohem Bord der bleiche Mann,
des Schiffes Herr, wacht ohne Rast.
Hui! - Wie saust der Wind! - Johohoe!
Hui! - Wie pleift's im Tau! - Johohe!
Hui! - Wie ein Pfeil fliegt er hin,
ohne Ziel, ohne Rast, ohne Ruh'!
Doch kann dem bleichen Manne
Erlösung einstens noch werden,
fänd' er ein Weib, das bis in den Tod
getreu ihm auf Erden!
Ach! wann wirst du, bleicher Seemann, sie finden?
Betet zum Himmel, daß bald ein Weib
Treue ihm halt'!

II.
Bei bösem Wind und Sturmes wut
umsegeln wollt' er einst ein Kap;
er flucht' und schwur mit tollem Mut:
In Ewigkeit laß' ich nicht ab!
Hui! - Und Satan hört's! - Johohe!
Hui! - nahm ihm bei'm Wort! - Johohe!
Hui! - und verdammt zieht er nun
durch das Meer ohne Rast, ohne Ruh'!

Ať zpěv si k srdci připustíte,
a nad bědným slzu vyroníte.

Dívky

Nám je to vhod.

Slov znejte znak!

Dívky

Stůj kolovrat!

zlostně

Já předu však

I.
Johohohe! Johohohe! Johohohe! Johohe!
Zda v moři loď jste potkali,
má stěžeň černý, plachty co krev!
Muž bledý tam, hle, na ní dlí,
té lodi pán, tak zvláštní zjev.
Hui! - To vítr lká - johohoe!
Hui! - Tam v lanoví - johohe!
Hui! - loď jak šíp letí dál,
nikde cíl, nikde klid, nikde mír!
Všal jednou muži bledému
svitne spásná síla,
najde - li ženu, do smrti věrnou
jež by mu byla.
Ach! kdy as, ty bledý plavče, ji najdeš?
Dej bože, ženu ať má,
jež mu věrnost zachová!

II.
Kdys v bouři hrozně strašlivé
chtěl obeplouti předhoří;
tu zaklel v zlosti zuřivé:
"Plout věčně chci v ten vítr zlý!"
Hui! Jej slyšel d'as! Johohe!
Hui! - dal, co si přál! - Johohe!
Hui! - v prokletí bloudí teď
po mořích, nikde cíl, nikde mír!

Doch, daß der arme Mann'
noch Erlösung fände auf Erden,
zeigt' Gottes Engel an,
wie sein Heil ihm einst könnte werden.
Ach, könntest du, bleicher Seemann,
es finden!
Betet zum Himmel, daß bald ein Weib
Treue ihm halt'!

Však přece muži bledému
jedna že kyne spása,
sám anděl boží
proklatci těžkou podmínku hlásá.
Ach, kéž bys' ty, bledý plavče,
byl spasen!
Dej Bože, ženu ať má,
jež mu věrnost zachová!

[Die Mädchen sind tief ergriffen und singen den Schlußreim leise mit.]

Dívky jsou dojaty a na konec tiše spojují hlasy se Sentiným zpěvem

III.
Vor Anker alle sieben Jahr',
ein Weib zu frei'n, geht er ans Land:
er freite alle sieben Jahr',
noch nie ein treues Weib er fand.
Hui! - *Die Segel auf!* Johohe!
Hui! - *Den Anker los!* Johohe!
Hui! - *Falsche Lieb', falsche Treu',*
Auf, in See, ohne Rast, ohne Ruh!

III.
On dosud každý sedmý rok,
by ženu hledal, na zem šel:
měl svatbu každý sedmý rok,
však ženy věrné nenašel.
Hui! - "Již plachty výš!" Johohe!
Hui! - "A kotvy ven!" Johohe!
Hui! - "Falešná láska tvá!"
"V moře zas, nikde cíl, nikde mír!"

Mädchen

Ach, wo weilt sie,
die dir Gottes Engel einst könnte zeigen?
Wo triffst du sie,
die bis in den Tod dein bleibe treu eigen?

Dívky

Ach, kdo je ta,
jež boží by milost ti ukázala?
Kde potkáš tu,
jež do smrti věrnost by zachovala?

Senta

Ich sei's, die dich durch ihre Treu' erlöse!
Mög' Gottes Engel mich dir zeigen!
Durch mich sollst du das Heil erreichen!

Já jsem to, jež věrností svou tě spasí!
Kéž Bůh mi přítomnost tvou hlásí!
Chci já být láska tvá a spása!

Mary und Mädchen

Hilf, Himmel! Senta! Senta!

Mary a dívky

Ó nebe! Sento! Sento!

Erik

[ist eingetreten und hat Sentas Ausruf vernommen.] vstoupil do dveří a slyšel Sentino zvolání

Senta! Willst du mich verderben?

Sento! Chceš mít moji zkázu?

Mädchen

Helft, Erik, uns! Sie ist von Sinnen!

Dívky

Teď pomoz nám! Vždyť Senta šílí!

Mary

Ich fühl das Blut in mir gerinnen!
Abscheulich' Bild, du sollst hinaus,
kommt nur der Vater erst nach Haus!

Mně úzkost všecky vzala síly!
Zlý obraz ten já z domu dám,
jen až se vrátí otec nám!

Erik

düster

chmurně

Der Vater kommt.

Již přichází.

Senta

die in ihrer letzten Stellung verblieben und von allem nichts vernommen hatte, wie erwachend und freudig auffahrend

kteřá jako u vytržení zůstala v posledním postavení a vše další neslyšela, procitne a radostně vykřikne

Der Vater kommt?

Jde otec můj?

Erik

Vom Felsen seh sein Schiff ich nah'n.

Já z předhoří loď jeho zřel.

Mädchen

Dívky

Sie sind daheim!

Již doma jsou!

Mary

Nun seht, zu was eu'r Treiben frommt!
Im Hause ist noch nichts getan.

Nemám doma přichystáno!
Ten zmatek člověk neviděl.

Mädchen

Dívky

Sie sind daheim! Auf, eilt hinaus!

Již doma jsou! Ven poběžte!

Mary

Halt, halt! Ihr bleibet fein im Haus!
Das Schiffsvolk kommt mit leerem Magen.
In Küch' und Keller Säumet nicht!
Laßt euch nur von der Neugier plagen -
vor allem geht an eure Pflicht!

Ne, ne! Vy zůstanete zde!
Jsou plavci jízdou uondáni.
Teď do kuchyně, do sklepa!
Teď nechte všeho vyzvídání -
do práce, chásko sveřepá!

Mädchen

Dívky

Ach! Wie viel hab' ich ihn zu fragen!
Ich halte mich vor Neugier nicht.

Ach! Co mám na milého přání!
Ba, hrozná zvědavost je má.

Schon gut! Sobald nur aufgetragen,
hält hier aus länger keine Pflicht.

*Mary treibt de Mädchen hinaus und folgt ihnen.
Senta will ebenfalls gehen; Erik hält sie zurücker.*

Erik

Bleib', Senta! Bleib' nur einen Augenblick!
Aus meinen Qualen reiße mich!
Doch willst du, ach! so verdirb mich ganz!

Senta

Was ist . . . ? Was soll . . . ?

Erik

O Senta, sprich, was aus mir werden soll?
Dein Vater kommt: - eh' wieder er verweist,
wird er vollbringen, was schon oft er wollte . . .

Senta

Und was meinst du?

Erik

Dir einen Gatten geben!
Mein Herz, voll Treue bis zum Sterben,
mein dürftig Gut, mein Jägerglück;
darf so um deine Hand ich werben?
Stößt mich dein Vater nicht zurück?
Wenn dann mein Herz im Jammer bricht,
sag, Senta, wer dann für mich spricht?

Senta

Ach, schweige, Erik, jetzt! Laß mich hinaus,
den Vater zu begrüßen!
Wenn nicht, wie sonst, an Bord die Tochter kommt,
wird er nicht zürnen müssen.

Erik

Du willst mich fliehn?

Však vím! Nám nikdo nezabrání
jak práce bude skončena.

*Mary vyžene dívky a jde za nimi.
Senta chce též odejít; Erik ji však zdržuje.*

Stůj, Sento, zůstaň malý okamžik!
Z kruté mne trýzně vysvobod!
Však chceš - li, pak mě rázem znič!

Co je . . . ? Co chceš . . . ?

Ó Sento, mluv, co se mnou má se stát?
Tvůj otec zde: - a než zas odejde,
buď dokonáno, co si přál tak často . . .

A co to jest?

Že chce ti dáti choťe!
Mé srdce věrno do skonání,
můj prostý dům, zdar lovecký;
zda ruku tvou mi otec zbrání,
jenž, bohužel, tak sobecký?
Až srdce mé zvěst žalnou zví,
zjev, Sento, kdo se přimluví?

Ach, pomlč o tom teď! Ven puš' mě již!
Chci otci pozdrav dáti!
Když nevítá jej dcera, jako vždy,
nemá se pohněvati?

Vyhnout se chceš?

Senta

Ich muß zum Port.

Mám, věru, spěch!

Erik

Du weichst mir aus?

Ty odcházíš?

Senta

Ach, laß mich fort!

Ach, nech mě jít!

Erik

Fliehst du zurück vor dieser Wunde,
die du mir schlugst, dem Liebeswahn?
O, höre mich zu dieser Stunde,
hör' meine letzte Frage an:
wenn dieses Herz im Jammer bricht,
wird's Senta sein, die für mich spricht?

Tvým odporem má láska sílí,
proč přede mnou svůj skláníš hled?
Ach, počkej, v této těžké chvíli,
slyš, co se ptám zde naposled:
až srdce mé zvěst žalnou zví,
zda Senta za mne se přimluví?

Senta

Wie? Zweifelst du an meinem Herzen?
Du zweifelst, ob ich gut dir bin?
O sag', was weckt dir solche Schmerzen?
Was trübt mit Argwohn deinen Sinn?

Jak? O srdci mém ty pochybuješ?
Že více nemáš přízeň mou?
Ó, zjev, proč tak se zarmucuješ?
Co zbouřilo tak mysl tvou?

Erik

Dein Vater, ach! - nach Schätzen geizt er nur . . .
Und Senta, du - wie dürft' auf dich zu zählen?
Erfülltest du nur eine meiner Bitten?
Kränkst du mein Herz nicht jeden Tag?

Tvůj otec, ach! - ach statků je žádostiv . . .
A Sento, ty - jak možná tobě věřit?
Což vyslyšela's nejmenší mou prosbu?
Netrápíš mne snad den co den?

Senta

Dein Herz?

Že já?

Erik

Was soll ich denken? Jenes Bild . . .

Co si mám myslit? Obraz ten . . .

Senta

Das Bild?

Obraz?

Erik

Laßt du von deiner Schwärmerei wohl ab?

Necháš šíleného blouznění

Senta

Kann meinem Blick Teilnahme ich verwehren?

Což očím svým já mohu soucit bráti?

Erik

Und die Ballade - heut' noch sangst du sie!

A ta balada - dneska pěla's ji!

Senta

Ich bin ein Kind und weiß nicht, was ich singe.
O sag', wie? Fürchtest du ein Lied, ein Bild?

Ach, dítě jsem a nevím, co si zpívám.
Ó rci, jak? Z pouhé písně ty strach máš?

Erik

Du bist so bleich . . .
sag', sollte ich's nicht fürchten?

Tvá bledne líc . . .
mluv, nemám strachu míti?

Senta

Soll mich des Ärmsten
Schreckenslos nicht rühren?

Kdo by tak hrůzným
osudem jat nebyl?

Erik

Mein Leiden, Senta, rührt es dich nicht mehr?

Má trýzeň však tě nedojímá víc?

Senta

O, prahle nicht! Was kann dein Leiden sein?
Kennst jenes Unglücksel'gen Schicksal du?

Ó, nechlub se! Co má být trýzeň tvá?
Znáš nešťastníka strašné prokletí?

Sie führt Erik zum Bilde

Vede Erika k obrazu

Fühlst du den Schmerz, den tiefen Gram,
mit dem herab auf mich er sieht?
Ach, was die Ruhe für ewig ihm nahm,
wie schneidend Weh' durch's Herz mir zieht!

Zda cítíš bol, to soužení,
jak z obrazu se dívá sem?
Ach, co jej k věčnému rve bloudění,
to jitří bolest v srdci mém!

Erik

Weh' mir!
Es mahnt mich mein unsel'ger Traum!
Gott schütze dich! Satan hat dich umgarnt!

Ó žel!
Vzpomínám na neblahý sen!
Sám Bůh tě chran! Tys v síti ďábelské!

Senta

Was schreckt dich so?

Co tě zděsilo?

Erik

Senta! Laß dir vertrau'n:
ein Traum ist's! Hör' ihn zur Warnung an!

Sento! Říci si dej:
to sen je, buď však ti výstrahou!

Senta setzt sich erschöpft in den Lehnstuhl nieder; bei dem Beginn von Eriks Erzählung versinkt sie wie in magnetischen Schlaf, so dass es scheint, als träume sie den von ihm erzählten Traum ebenfalls. Erik steht an der Stuhl gelehnt zur Seite.

Senta si unaveně sedne do pohovky; při počátku Erikova vyprávění klesne jakoby v magnetický spánek, takže se zdá, jakoby rovněž snila Erikem líčený sen. Erik se opírá o stranu pohovky.

Auf hohem Felsen lag' ich träumend,
sah unter mir des Meeres Flut;
die Brandung hört' ich, wie sich schäumend
am Ufer brach der Wogen Wut.
Ein fremdes Schiff am nahen Strande
erblickt' ich, seltsam, wunderbar;
zwei Männer nahten sich dem Lande,
der ein', ich sah's, dein Vater war.

Na skále v snách se oči mhouří,
a pode mnou pláň mořská je;
já příboj slyšel, zřím, jak bouří
na břehu vlny jekotné.
Cizí loď viděl jsem v té chvíli, -
já takou nikdy nespátřil, -
dva muži na zem vystoupili,
z nich ten jeden tvůj otec byl.

Senta

mit geschlossenen Augen

se zavřenýma očima

Der andre?

A druhý?

Erik

Wohl erkannt' ich ihn:
mit schwarzen Wams, bleicher Mien' . . .

Já ho poznal hned:
šat černý měl a bledý ret . . .

Senta

Der düstre Blick . . .

A chmurný zrak . . .

Erik

[auf das Bild deutend]

ukáže na obraz

Der Seemann, er.

Zde plavec ten!

Senta

Und ich?

A já?

Erik

Du kamst vom Hause her,
du flogst, den Vater zu begrüßen;

Tys vyšla z domu ven,
a otci pozdrav svůj jsi nesla;

doch kaum noch sah ich an dich langen,
du stürztest zu des Fremden Füssen -
ich sah dich seine Knie umfassen . . .

však sotva že jsi došla k němu,
ty k nohám cizince jsi klesla -
a objala's jej k žasu mému . . .

Senta

mit steigender Spannung

s rostoucím napětím

Er hub mich auf . . .

On zvedl mne . . .

Erik

. . . an seine Brust;
voll Inbrunst hingst du dich an ihn -
du küßttest ihn mit heißer Lust . . .

. . . na prsa svá;
tys líbala jej zas a zas -
jak v palné touze zrak ti plál! . . .

Senta

Und dann?

A pak?

Erik

sie überrascht anblickend, nach einer Pause

pohlíží an Sentu s překvapením, po chvíli

Sah ich auf's Meer euch fliehn.

Já zřel na moři vás!

Senta

schnell erwachend, in höchster Verzückung

rychle procitne, v nejvyšším nadšení

Er sucht mich auf! Ich muß ihn sehn!

Mne vyhledá! Jej musím zřít!

Erik

Entsetzlich! Ha, mir wird es klar!

Toť strašné! Já viděl dál!

Senta

Mit ihm muß ich zugrunde gehn.

A s ním musím též zkázu vzít.

Erik

Sie ist dahin! Mein Traum sprach wahr!

Je ztracena! Můj sen to znal!

[Er stürzt voll Entsetzen ab.]

V zoufalství vyrazí ven.

Senta

nach dem Ausbruch ihrer Begeisterung in stummes Sinnen versunken, verliebt in ihrer Stellung, den Blick auf das Bild geheftet; nach einer Pause singt sie leise, aber tief ergriffen, den Schluss der Ballade

Senta po výbuchu svého nadšení klesne v němé zadumání, s pohledem upřeným na obraz; po chvíli zpívá tiše, ale v hlubokém pohnutí závěr balady

Ach, möchtest du,
bleicher Seemann, sie finden!
Betet zum Himmel, daß bald ein Weib
Treue ihm . . . Ha!

Ach, kéž bys ty,
bledý plavče, ji našel!
Dej bože, ženu ať má,
věrnost mu za - . . .

[Die Tü geht auf. Daland und der Holländer treten ein. Sentas Blick streift vom Bilde auf den Holländer, sie stößt einen Schrei der Überraschung aus und bleibt wie festgebannt stehen, ohne ihr Auge vom Holländer abzuwenden.]

V tom otevřou se dveře. Vstoupí Daland a Holand'an. Senta ztrhne zrak z obrazu, zahlédne Holand'ana a v hrozném úžasu vykřikne; stojí jako přimrazena a upřeně naň pohlíží. Ten se blíží zvolna do pořadí, s očima upřenýma na Sentu. Daland stojí ve dveřích, čekaje na Sentino uvítání. Zvolna jde k ní.

Daland

Mein Kind, du siehst mich auf der Schwelle . . .
Wie? Kein Umarmen, Keinen Kuß?
Du bleibst gebannt an deiner Stelle -
verdien' ich, Senta, solchen Gruß?

Jsem zas, mé dítě, tedy doma.
Jak? Žádný pozdrav, Co to zřím?
Ty žasneš, ani nehneš rtoma -
že taký pozdrav zasloužím?

Senta

als Daland bei ihr anlagt, ergreift sie seine Hand und ihn näher an sich ziehend

chopí otce za ruku a táhne jej k sobě blíže

Gott dir zum Gruß!
Mein Vater, sprich!
Wer ist der Fremde?

Pozdrav tě Bůh!
Kdo muž je ten?
Zjev otče milý!

Daland

[lächelnd]

s úsměvem

Drängst du mich?

Dočkej jen!

Mögst du, mein Kind, den fremden Mann
willkommen heißen?
Seemann ist er, gleich mir,
das Gastrecht spricht er an.
Lang' ohne Heimat,
stets auf fernen, weiten Reisen,
in fremden Landen er
der Schätze viel gewann.
Aus seinem Vaterland verwiesen,
für einen Herd er reichlich lohnt:

Kéž bys mé dítě, uvítala
hosta mého;
Plavec je, jako já,
jej vedu pod krov náš.
Již dlouho bloudil
mořem kraje vzdáleného,
kde hojný poklad
získal, jak uhlídáš.
Vyhnán zlým osudem ze své vlasti,
za přístřeší by vše chtěl dát:

sprich, Senta, würd' es dich verdrießen,
wenn dieser Fremde bei uns wohnt?

zjev, Sento, budeš odpor klásti,
když budu jemu náš dům přát?

[Senta nickt beifällig mit dem Kopf. Daland wendet sich zum Holländer.]

Senta kývá souhlasně hlavou. Daland se obrací k Holand'anovi

Sagt, hab' ich sie zuviel gepreisen?
Ihr seht sie selbst - ist sie Euch recht?
Soll ich von Lob noch überfließen?
Gesteht, sie zieret ihr Geschlecht?

Nuž, chválil jsem ji příliš mnoho?
Vy zříte ji - zda vám je vhod?
Co dál? Nač vychloubání toho?
Vy znáte, svůj že kráší rod.

[Der Holländer macht eine Bewegung des Beifalls] Holand'an činí souhlasný pohyb

Mögst du, mein Kind,
dem Manne freundlich dich erweisen!
Von deinem Herzen auch
spricht holde Gab' er an;
Reich' ihm die Hand, denn Bräutigam
sollst du ihn heißen:
stimmst du der Vater bei,
ist morgen er dein Mann.

Kéž, dítě mé,
jste záhy jako holoubátka!
On v dobré srdce tvé
víru má, to vím;
ruku svou mu dej, v něm ženicha
ti vedu zkrátka:
a jestli souhlasíš,
je zítra mužem tvým.

Senta macht eine zuckende, schmerzliche Bewegung; Daland zieht einen Schmuck hervor und zeigt ihn seiner Tochter

Senta udělá šubavý, bolestný pohyb; Daland vytáhne šperk a ukazuje ho své dceři

Sieh dieses Band, sieh diese Spangen!
Was er besitzt, macht dies gering.
Muß, teures Kind, dich's nicht verlangen?
Dein ist es, wechselst du den Ring.

Zde stužku viz, ty sponky krásné!
těch skvostů má, to nevidět.
Že nad tou krásou oko žasne,
a vše to tvým, když budeš chtět.

[Senta, ohne ihn zu beachten, wendet ihren Blick nicht vom Holländer ab, sowie auch dieser ohne auf Daland zu hören, nur in den Anblick des Mädchens versunken ist. Daland wird es gewahr; er betrachtet beide.]

Senta se nepodívá, neodvrátí oči od Holand'ana, který též Dalanda neposlouchá, ale kochá se pohledem na dívku. Daland oba dva pozoruje..

Doch keines spricht . . .
Sollt' ich hier lästig sein?
So ist's! Am besten laß' ich sie allein.

Však němí jsou . . .
Což bych byl na obtíž?
Tak jest! Jdu, samota je svede blíž.

[zu Senta]

k Sentě

Mögst du den edlen Mann gewinnen!
Glaub' mir, soch' Glück wird immer neu.

Kéž hosta získáš, pak tě chválím!
Věř mi, toť štěstí převzácné.

[zum Holländer]

k Holand'anovi

Bleibt hier allein!
Ich geh' von hinnen.
Glaubt mir, wie schön, so ist sie treu!

Ať sami jste!
Já teď se vzdám.
Věřte, jak krásna, tak věrna je!

Er geht langsam ab, indem er die beiden wohlgefällig und verwundert betrachtet. Senta und der Holländer allein. Lange Pause.

Má se zvolna k odchodu, při tom oba zvědavě pozoruje. Senta a Holanďan jsou sami. Zůstanou bez hnutí pohrouženi ve vzájemný pohled.

Holländer

Wie aus der Ferne längst vergang'ner Zeiten
spricht dieses Mädchens Bild zu mir:
wie ich's geträumt seit banger Ewigkeiten,
vor meinen Augen seh' ich's hier.
Wohl hab auch ich voll Sehnsucht meine Blicke
aus tiefer Nacht empor zu einem Weib:
ein schlagend' Herz ließ, ach! mir Satans Tücke,
daß eingedenk ich meiner Qualen bleib'.
Die düstre Glut, die hier ich fühle brennen,
sollt' ich Unseliger sie Liebe nennen?
Ach nein! Die Sehnsucht ist es nach dem Heil:
würd' es durch solchen Engel mir zuteil!

Jak z temné dálky dávno zašlých časů
mně připadá, že tvář tu znám:
o níž jsem věky snil, tu vzácnou krásu,
před okem svým ji náhle mám.
Já též jsem vznášel toužné svoje zraky
z těch pustých nocí k ženě milené:
to bouřné srdce dal mi ďábel taky,
bych pamětliv byl hrozně trýzně své.
Ten šerý žár, jež já tu cítím pláti,
měl bych já neblahý snad láskou zvátí?
Ach ne! To po spáse jen touha má:
kež mi ji andělská ta dívka dá!

Senta

Versank ich jetzt in wunderbares Träumen?
Was ich erblicke, ist's ein Wahn?
Weilt' ich bisher in trügerischen Räumen,
brach des Erwachens Tag heut' an?
Er steht vor mir, mit leidenvollen Zügen,
es spricht sein unerhörter Gram zu mir:
kann tiefen Mitleids Stimme mich belügen?
Wie ich ihn oft gesehn, so steht er hier.
Die Schmerzen, die in meinem Busen brennen,
ach', dies Verlangen, wie soll ich es nennen?
Wonach mit Sehnsucht es dich treibt - das Heil,
würd' es, du Ärmster, dir doch mich zuteil!

Proč upadám teď v zázračné to snění?
Co nyní vidím, je to sen?
Což dlela já snad v klamném zakuklení,
a dnes mi vzešel jasný den?
On přede mnou, zjev strašných utrpení,
já nesmírné té trýzni rozumím:
lze bránit soucitnému rozehvění?
Jak dříve často již, tak jej tu zřím.
A strasti, v srdci svém jež cítím pláti,
ach, toužení to jak bych měla zvátí?
Tu spásu, po níž prahne touha tvá,
kež mnou ti, nebohý, již sám Bůh dá!

Holländer

sich Senta etwas nährend

Wirst du des Vaters Wahl nicht schelten?
Was er versprach, wie - dürft' es gelten?
Du könntest dich für ewig mir ergeben,
und deine Hand dem Fremdling reichtest du?

přiblíží se k Sentě

Zda volbu otce nezamítáš?
Co slíbil on, ty snad že vítáš?
Mou chtěla bys ty na věčný čas býti,
mně ruku dáš, jsem já tvůj souzený?

Soll finden ich, nach qualenvollen Leben,
in deiner Treu' die langersehnte Ruh'?

Senta

Wer du auch seist und welches das Verderben,
dem grausam dich dein schicksal konnte weih'n -
was auch das Los, das ich mir sollt' erwerben,
gehorsam stets werd' ich dem Vater sein!

Holländer

So unbedingt, wie? Könnte dich durchdringen
für meine Leiden tiefstes Mitgefühl?

Senta

[für sich]

Oh, welche Leiden!
Könnst' ich Trost dir bringen!

Holländer

[da er es vernommen]

Welch' holder Klang im nächtigen Gewühl!
Du bist ein Engel! Eines Engels Liebe
Verworf'ne selbst zu trösten weiß!
Ach, wenn Erlösung mir zu hoffen bliebe,
Allewiger, durch diese sei's!

Senta

Ach, wenn Erlösung ihm zu hoffen bliebe,
Allewiger, durch mich nur sei's!

Holländer

Ach! Könntest das Geschick du ahnen,
dem dann mit mir du angehörst,
dich würd' es an das Opfer mahnen,
das du mir bringst, wenn Treu' du schwörst.
Es flöhe schaudernd deine Jugend
dem Lose, dem du sie willst weih'n,
nennst du des Weibes schönste Tugend,
nennst ew'ge Treue du nicht dein!

Což najdu přec po strastiplném žití,
v tvé věrnosti mír dlouho kýžený?

Co sudba tvá a jaké kletby tíže,
jíž krutě osud tvůj tě vydal v plen,
jaký můj los, jaké mne pouto víže,
jsem tvoje, otec jak ti dal slib ten!

Tak naprosto tvou duši mohl jati
pro strasti mé ten soucit nejhlubší?

pro sebe

Oh, jaké strasti!
Jak ti těžchy dáti!

zaslechl její zvolání

Jak vlídný zvuk mi v temnotách těch zní!
Tys boží anděl, jehož láska svatá
i zavrženým těžchu dá!
Ach, když mě vede k spáse naděj zlatá,
ó, Bože, ta buď spása má!

Ach, když jej vede k spáse naděj zlatá,
ó, Bože, mnou ať spásu má!

Ach! Kdybys osud onen znala,
jemuž pak se mnou v nic se dáš,
pak na oběť bys vzpomínala,
jíž přinášíš, když věrnost přísaháš.
Ty bys se s hrůzou varovala
té sudby, jížto chceš se vzdát,
když nejvyšší ctnost ženy není stálá,
když neznáš věrnost zachovat!

Senta

Wohl kenn' ich Weibes heil'ge Pflichten,
sei drum gestrost, unsel'ger Mann!
Laß über die das Schicksal richten,
die seinem Spruche trotzen kann!
In meines Herzens höchster Reine
kenn' ich der Treue Hochgebot.
Wem ich sie weih', schenk' ich die eine;
die Treue bis zum Tod.

Znám ženy svaté povinnosti,
proto se těš, ty neblahý!
V tu pevně věř, jež svojí ctností,
vší sudbě vzdorovati smí!
V čistotě jasné srdce mého
té ctnosti znak mne ozdobuj.
Komu ji dám, prost všeho zlého,
má věrnost za hrob můj.

Holländer

/mit Erhebung/

Ein heil'ger Balsam meinen Wunden
dem Schwur, dem hohen Wort entfließt.
Hört es: mein Heil, hab' ich gefunden.
Mächte, ihr Mächte, die ihr zurück mich stießt.
Du Stern des Unheils sollst erblassen.
Licht meiner Hoffnung, leuchte neu!
Ihr Engel, die mich einst verlassen,
stärkt jetzt dies Herz in seiner Treu'.

v povznesení

Toť svatý balsám pro mé rány,
ach, vznešená ta slova tvá.
Mně přáno je, bych vešel v spásy brány,
marně štveš, zlobo pekelná.
Mé hvězdy zlé již síla klesá!
Zář naděje mi plápolá!
Jak srdce mé zas blahem plesá,
že nástrahám pekla odolá!

Senta

Von mächt'gem Zauber überwunden
reißt mich's zu seiner Rettung fort.
hier habe Heimat er gefunden,
hier ruh' sein schiff in sich'rem Port!
Was ist's, das mächtig in mir lebet?
Was schliesst berauscht mein Busen ein?
Allmächt'ger, was so hoch mich erhebet,
laß es die Kraft der Treue sein!

Již moci zlé jsou překonány
mnou nebohý svůj mír zde měj.
Zde vejde v nové vlasti brány,
zde loď jeho šťastně spočívěj!
Co mocnou silou ve mně raší,
co srdce v nitru zavírá?
Ó, Bože, co mě výš k nebi vznáší,
přej, ať je stálá věrnost má!

Daland

[wieder eintretend]

Verzeiht! Mein Volk hält draußen sich nicht mehr;
nach jeder Rückkunft, wisset, gibt's ein Fest.
Verschönern möcht ich's, komme deshalb her,
ob mit Verlobung sich's vereinen läßt?

[zum Holländer]

Ich denk', ihr habt nach Herzenswunsch gefreit?

/zu Senta/

opět vstoupí

Odpusťte! Můj lid se nezdrží, to vím;
po návratu vždy u mne slavnost má.
Okrášlit chci ji; proto přicházím,
zda se zasnubou spojití se dá?

k Holand'anovi

Tuším, dle přání jste si namlouval?

k Sentě

Senta, mein Kind, sag, bist auch du bereit?

Sento, zda tvá volba, jak já si přál?

Senta

/ mit feierlicher Entschlossenheit /

Hier meine Hand! Und ohne Reu'
bis in den Tod gelob' ich Treu'!

se slavnostní odhodlaností

Zde ruka má! Své slovo dám,
až k smrti věrnost zachovám!

Holländer

Sie reicht die Hand! Geprochen sie
Hohn, Hölle, dir durch ihre Treu'!

Mně ruku dá! Teď posměch
z tebe, peklo, mám!

Daland

Euch soll dies Bündnis nicht gereu'n!
Zum Fest! Heut' soll sich alles freu'n!

Dej tento sňatek blaho vám!
Teď dál! Já z toho radost mám!

Dritter Aufzug

Třetí dějství

Seebucht mit felsigem Gestade; das Haus Dalands zur Seite im Vordergrund. Den Hintergrund nehmen, ziemlich nahe beieinander liegend, die beiden Schiffe, das des Norwegers und das des Holländers, ein. Helle Nacht: das norwegische Schiff ist erleuchtet; die Matrosen desselben sind auf dem Verdeck; Jubel und Freude. Die Haltung des holländischen Schiffes bietet einen unheimlichen Kontrast: eine unnatürliche Finsternis ist über dasselbe ausgebreitet; es herrscht Totenstille auf ihm.

Mořská zátoka se skalnatým pobřežím; po straně v popředí Dalandův dům. Pozadí zabírají obě lodi, norská a holandská. Jasná noc. Norská loď je osvětlena, její námořníci jsou na palubě a veselí se. Holandská loď příšerně kontrastuje nepřírozenou temnotou a tichem, jako po vymření.

Matrosen des Norwegers

[trinkend]

Steuermann! Laß die Wacht!
Steuermann! her zu uns!
Ho! He! Je! Ha!

Norští námořníci

pijí

Lod' vode! Stráže nech!
Lod' vode! K nám se měj!
Ho! He! Je! Ha!

Hißt die Segel auf! Anker fest!
Steuermann, her!
Fürchten weder Wind noch bösen Strand,
wollen heute mal recht lustig sein!
Jeder hat sein Mäd'el auf dem Land,
herrlichen Tabak und guten Branntwein.
Hussassahe!
Klipp' und Sturm' drauß - Jollohohe!
lachen wir aus! Hussassahe!
Segel ein! Anker fest!
Klipp' und Sturm lachen wir aus!
Steuermann, laß die Wacht!
Steuermann, her zu uns!
Ho! He! Je! Ha!
Steuermann, her trink mit uns!
Ho! He! Je! Ha!
Klipp' und Sturm' He! sind vorbei, he!
Hussahe! Hallohe! Hussahe!
Steuermann, Ho!
Her, komm und trink mit uns!

Všecko odstrojte! Kotvo drž!
Od kormy, sem!
Smějeme se bouři, vichřici,
to si dáme notné berdo dnes!
Každý má tu svoji holčici,
jídla, pití dost, to bude dneska ples!
Husasahe!
Vichřice zlá - jollohohe!
pokoj nám dá! Husasahé!
Lodi stůj! Kotvo drž!
Vichřice nám pokoj dá!
Lod' vode, stráže nech!
Lod' vode, pojd' sem k nám!
Ho! He! Je! Ha!
Lod' vode pojd' s námi pít!
Ho! He! Je! Ha!
Vichřice - He! Už je pryč, he!
Husahe! Halohe! Husahe!
Lod' vode, ho!
Sem, už s námi pojd' pít!

[Sie tanzen auf dem Verdeck, indem sie den Niederschlag jeden Taktes mit starkem Aufstampfen der Füße begleiten. Die Mädchen kommen mit Körben voll Speisen und Getränken.]

Tančí po palubě, na první ráz každého taktu silně dupnou. Dívky přicházejí na palubu s košíky plnými jídla a pití.

Mädchen

Mein! Seht doch an! Sie tanzen gar!
Der Mädchen bedarf's da nicht, fürwahr!

[Sie gehen auf das holländische Schiff zu.]

Matrosen

He! Mäd'el! Halt! Wo geht ihr hin?

Mädchen

Steht euch nach frischem Wein der Sinn?
Euer Nachbar dort soll auch was haben!
Ist Trank und Speis' für euch allein?

Steuermann

Fürwahr! Trag't hin den armen Knaben!
Vor Durst sie scheinen matt zu sein!

Dívky

Co zříme zde! Ti v tanci jsou!
A což děvčat k tanci nevezmou?

Jdou k holandské lodi.

Námořníci

Hej, holky! Stát! Kam chcete jít?

Dívky

Aj, chcete jíst a vínko pít?
Tam soused váš též rád se nají!
Což byste chtěli všechno brát?

Kormidelník

Ba zdá se, že hlad velký mají!
A též jsou žízní mdlí, chce se jim spát!

Matrosen

Man hört sie nicht.

Steuermann

Ei, seht doch nur!
Kein Licht! Von der Mannschaft keine Spur!

Mädchen

[im Begriff, an Bord des Holländers zu gehen.]

He! Seeleut'! He! Wollt Fackeln ihr?
Wo seid ihr doch? Man sieht nicht hier!

Matrosen

Hahaha!
Weckt sie nicht auf! Sie schlafen noch!

Mädchen

He. Seeleut! He! Antwortet doch!

Grosse Stille.

Matrosen

Ha ha!

spöttisch, mit affektierter Traurigkeit

Wahrhaftig, sie sind tot:
sie haben Speis' und Trank nicht not!

Mädchen

in das Schiff hineinrufend

Ei, Seeleute, liegt ihr so faul schon im Nest?
Ist heute für euch denn nicht auch ein Fest?

Matrosen

Sie liegen fest auf ihrem Platz,
wie Drachen hüten sie den Schatz.

Námořníci

Jsou tiše tak.

Kormidelník

Hle, všude již
je tma! Nezřím plavce ani myš!

Dívky

chystají se jít na palubu Holanďanů.

Hej! Plavci! Hej! Chcete světlo?
Kdepak jste však? Nic nevidět!

Námořníci

Hahaha!
Nebud'te je! Jsou v limbu tam!

Dívky

Hej! Plavci! Hej! Hlaste se nám!

Velké ticho

Námořníci

Ha ha!

posměšně, se strojeným smutkem

Ba věru, mrtví jsou:
a jíst a pítí nemohou!

Dívky

volajíc do lodi

Což každý tam z vás už si do hnízda vlez?
Či nebyl by pro vás ten dnešní ples?

Námořníci

Z nich každý leží tam - a jak!
Ten poklad střeží jako drak!

Mädchen

He! Seeleute! Wollt ihr nicht frischen Wein?
Ihr müßet wahrlich doch durstig auch sein.

Matrosen

Sie trinken nicht, sie singen nicht;
In ihrem Schiffe brennt kein Licht.

Mädchen

Sagt! Habt ihr denn
nicht auch ein Schätzen am Land?
Wollt ihr nicht mit tanzen auf freundlichen Strand?

Matrosen

Sie sind schon alt und bleich statt rot!
Und ihre Liebsten, die sind tot!

Mädchen

heftig rufend

He! Seeleut'! Seeleut'! Wacht doch auf!
Wir bringen euch Speise und Trank zu Hauf!

Matrosen und Mädchen

He! Seeleut'! Seeleut'! Wacht doch auf! . . . usw.

langes Stillschweigen

Mädchen

betroffen und furchtsam

Wahrhaftig, ja! Sie scheinen tot!
Sie haben Speis' und Trank nicht not.

Matrosen

lustig

Vom fliegenden Holländer wißt ihr ja?
Sein Schiff, wie es liebt, wie es lebt, seht ihr da!

Dívky

Hej! Lodníci! Víno nechcete pít?
Musíte přece jen žízniví být.

Námořníci

Ti nechtí pít a nechtí pět;
a u nich světla nevidět.

Dívky

Což nemáte
dívčiny na zemi snad?
Nechce se vám s námi zde dnes tancovat?

Námořníci

To starci jsou z pradávnych dob -
A jejich dívky kryje hrob!

Dívky

silněji volají

Hej! Plavci! Plavci! Slyšte nás!
My pohostit chcem jídlem vás!

Námořníci a dívky

Hej! Plavci! Plavci! Slyšte nás! . . . atd.

dlouhá pomlka

Dívky

zaraženě a bojácně

Již pravda to, že mrtví jsou!
Ti jíst a pít už nemohou.

Námořníci

vesele

Vám Bludný Holanďan je z báje znám?
To loď jeho je - a sní přijel on sám!

Mädchen

So weckt die Mannschaft ja nicht auf;
Gespenster sind's, wir schwören drauf!

Matrosen

mit steigender Ausgelassenheit

Wieviel hundert Jahre schon sied ihr zur See?
Euch tut ja der Sturm und die Klippe nicht weh!

Mädchen

Sie trinken nicht, sie singen nicht!
In ihrem schiffe brennt kein Licht.

Matrosen

Habt ihr keine Brief', keine Auftråg' für's Land?
Unsern Urgroßvätern wir bringen's zur Hand!

Mädchen

Sie sind schon alt und bleich statt rot!
Und ihre Liebsten, ach, sind tot!

Matrosen

lärmend

Hei, Seeleute! Spannt eure Segel doch auf
und zeigt uns des fliegenden Holländers Lauf!

Mädchen

sich mit ihren Körben furchtsam von holländischen Schiffe entfernend

bojácně odcházejí od holandské lodi

Sie hören nicht! Uns graust es hier!
Sie wollen nichts - was rufen wir?

Matrosen

Ihr Mädels, laßt die Toten ruh'n;
Laßt's uns Lebend'gen gütlich tun!

Dívky

Nuž nechte spát to plavidlo;
vždyť je to hrozné strašidlo!

Námořníci

s rostoucí bujností

A kolik set let plujete sem a tam?
Vždyť zlá bouře na moři neškodí vám!

Dívky

Ti nechtí pít a nechtí pět -
a u nich světla nevidět.

Námořníci

A máte - li listy zde pro tuto zem,
my je pradědům svým hned odevzdat chcem!

Dívky

To starci jsou z pradávnych dob -
a jejich dívky kryje hrob!

Námořníci

hlučíce

Hej, otočte plachty a napněte stěh
a ukažte, jaký má Holand'an běh!

Dívky

Nic neslyší! Nás jímá děs!
Nic nechtějí - je nechme dnes!

Námořníci

Ty kostlivce líné vem' si d'as;
Nám, holky, přejte hojný kvas!

Mädchen

[den Matrosen ihre Körbe über Bord reichend]

So nehmt! Der Nachbar hat's verschmäht!

Steuermann

Wie? Kommt ihr denn nicht selbst an Bord?

Mädchen

Ei, jetzt noch nicht! Es ist ja nicht spät.
Wir kommen bald! Jetzt trinkt nur fort,
und wenn ihr wollt, so tanzt dazu,
nor gönnt dem müden Nachbar Ruh',

Matrosen

[die Körbe leerend]

Jucche! Da gibt's die Fülle!
Lieb' Nachbar, habe Dank!

Steuermann

Zum Rand sein Glas ein jeder fülle!
Lieb' Nachbar liefert uns den Trank.

Matrosen

Hallohohoho!
Lieb' Nachbarn, habt ihr Stimm' und Sprach',
so wachet auf und macht's uns nach! . . . usw.

[Sie trinken aus und stampfen die Becher heftig auf. Von hier an beginnt es sich auf dem holländischen Schiff zu regen.]

Pijí a ťukají si poháry. Vtom začíná na holandském korábu pohyb.

Steuermann, laß die Wacht!
Steuermann! her zu uns!
Ho! He! Je! Ha!
Hißt die Segel auf! Anker fest!
Steuermann, her!
Wachten manche Nacht bei Sturm und Graus,
tranken oft des Meer's gesalz'nes Naß:
heute wachen wir bei Saus und Schmaus,
besseres Getränk gibt Mädél uns vom Faß.
Hussassahe!

Dívky

podávají námořníkům své koše na palubu

Nuž mějte, co nechce divný host!

Kormidelník

Jak? Nepůjdete vy sem k nám?

Dívky

Ted' ještě ne, vždyť je času dost.
My přijdem zas, chuť přejem vám!
Do tance ted' se můžete dát,
mrtvoly vedle však nechte spát.

Námořníci

vyprazdňují košíky

Juchej! Dost všeho máme!
Vy, mrtví, mějte dík!

Kormidelník

Dnes hezky sobě pochutnáme!
Vhod nám, co nechce nebožtík.

Námořníci

Halohohoho!
Vy tam, když v žilách máte krev,
nuž vzhůru, zapějte svůj zpěv!

Lod' vode, strážé nech!
Lod' vode, k nám sem spěj!
Ho! He! Je! Ha!
Všecko odstrojte! Kotvo drž!
Od kormy sem!
Bděli jsme noc mnohou v bouřný čas,
pili často moře slaný mok:
dneska uděláme sobě kvas,
soudek načnem, to je lepší samotok.
Husasahé!

Klipp' und Sturm draus' - Jollolohe!
 lachen wir aus! Hussassahe!
 Segel ein! Anker fest!
 Klipp' und Sturm lachen wir aus!
 Steuermann, laß die Wacht!
 Steuermann, her zu uns!
 Ho! He! Je! Ha!
 Steuermann, her! Trink' mit uns!
 Ho! He! Je! Ha!
 Klipp' und Sturm' - ha! sind vorbei, he!
 Hussahe! Hallohe! Hussahe!
 Steuermann! Ho!
 Her, komm und trink mit uns!

Vichřice zlá - jolohohe!
 pokoj nám dá! Hussahe!
 Lodi stůj! Kotvo drž!
 Vichřice nám pokoj dá!
 Lod' vode, stráže nech!
 Lod' vode, pojd' sem k nám!
 Ho! He! Je! Ha!
 Lod' vode, pojd' s námi pít!
 Ho! He! Je! Ha!
 Vichřice - ha! Už pryč je, he!
 Husahé! Halohe! Husahe!
 Lod' vode! Ho!
 Sem, už s námi pojd' pít!

[Das Meer, das sonst überall ruhig bleibt, hat sich im Umkreise des holländischen Schiffes zu heben begonnen; eine düstere, bläuliche Flamme lodert in diesem als Wachtfeuer auf. Sturmwind erhebt sich in dessen Tauen. - Die Mannschaft, von der man zuvor nichts sah, belebt sich.]

Moře je všude klidno, pouze v okolí holandského korábu se počíná zdvíhati; šerý, modravý plamen vyšlehne tam jako strážný oheň. Vítr fíčí lanovím. Mužstvo, o němž nebylo potuchy, ožívá.

Die Mannschaft des Holländers

Johohoe! Johohoe! Hoe! Hoe! Hoe! . . . usw.
 Hui-ssa!
 Nach dem Land treibt der Sturm.
 Hui-ssa!
 In die Bucht laufet ein!
 Schwarzer Hauptmann, geh ans Land!
 sieben Jahre sind vorbei!
 Frei' um blonden Mädchens Hand!
 Blondes Mädchen, sie ihm treu!
 Lustig heut', hui!
 Bräutigam! Hui!
 Sturmwind heult Brautmusik
 Ozean tanzt dazu!
 Hui! - Horch, er pfeift!
 Kapitän, bist wieder da?
 Hui! - Segel auf!
 Deine Braut - sag', wo sie blieb?
 Hui! - Auf, in See!
 Kapitän! Kapitän!
 Hast kein Glück in der Lieb'!
 Hahaha!
 Sause, Sturmwind, heule zu!
 Unsern Segeln läßt du Ruh'!
 Satan hat sie uns gefeit,

Holand'anovo mužstvo

Johohoe! Johohoe! Hoe! Hoe! Hoe!
 Hui - sa!
 K břehu nás bouře rve -
 Hui - sa!
 Plachtu toč, kotvu ven!
 Černý vůdce, k zemi spěj!
 Sedm roků došlo již!
 O děvče se ucházej!
 Plavá dívka, věrnost měj!
 Vesele, hui!
 Ženichu! Hui!
 Bouř ti již vyhrává,
 oceán v rej se dá!
 Hui! - Zapískal?
 Kapitáne, jsi znova zde?
 Hui! Plachty výš!
 Žena tvá - mluv, co je sní?
 Hui! - v moře ven!
 Vůdce náš! Vůdce náš!
 V lásce máš neštěstí!
 Hahaha!
 Jen si, vichře, zahoukej,
 našim plachtám pokoj dej!
 Vždyť je robil sám ten d'as,

reißen nicht in Ewigkeit!
Hohoe! Nicht in Ewigkeit!

nestrhnou se věčný čas!
Hohoe! Ni na věčný čas!

[Während des Gesanges der Holländer wird ihr Schiff von den Wogen auf und ab getragen; furchtbarer Sturmwind heult und pfeift durch die nackten Tauere. Die Luft und das Meer bleiben, außer in der nächsten Umgebung des holländischen Schiffes, ruhig Schiffes, ruhig wie zuvor.]

Mezi tímto zpěvem se holandská loď prodce houpá na vlnách; strašlivý vítr kvílí lanovím. Mimo okolí holandského korábu, vzduch i voda, vše je klidno jako dříve.

Matrosen des Norwegers

Norští námořníci

die erst mit Verwunderung, dann mit Entsetzen zugehört und zugesehen haben

zpočátku sledují vše s podivem, později jeví zděšení a hrůzu

Welcher Sang! Ist es Spuk?
Wie mich's graust!
Stimmet an - unser Lied!
Singet laut!
Steermann, laß die Wacht!
Steermann, her zu uns!
Ho! He! Je! Ha! . . . usw.
Singet laut! Lauter!

Jaký zpěv? Straší to?
Po mně mráz!
Začněme píseň svou!
Pějme zas!
Loď vode, strážce nech!
Loď vode, sem teď k nám!
Ho! He! Je! Ha! . . .atd.
Pějme zas! Nahlas!

[Der Gesang der Mannschaft des Holländers wird in einzelnen Strophen immer stärker wiederholt; die Norweger suchen ihn mit ihrem Lied zu übertäuben; nach vergeblichen Versuchen bringt sie das Tosen des Meeres, das Sausen, Heulen und Pfeifen des unnatürlichen Sturmes sowie der immer wilder werdende Gesang der Holländer zum Schweigen. Sie ziehen sich zurück, schalgen das Kreuz und verlassen das Verdeck; die Holländer, als sie dies sehen, erheben ein gellendes Hohngelächter. Sodann herrscht mit einem Male auf ihrem Schiffe wieder die Totenstille; Luft und Meer werden in einem Augenblick wieder ruhig, wie zuvor.]

Zpěv Holanďanů v jednotlivých slokách stále silněji se opakuje; Norové jej chtějí přehlušiti; po marných pokusech nakonec je umlčí hukot a vřava nepřirozené bouře, jakož i divoce rostoucí zpěv Holanďanů. Odcházejí, pokřičují se a mizí z paluby. Holanďané si z nich tropí pronikavý posměch. Nato rázem na jejich lodi zavládne mrtvé ticho. Vlny a povětrí se utiší.

Senta kommt bewegten Schrittes aus dem Hause; ihr folgt Erik in höchster Aufregung.

Senta vyběhne kvapně z domu; za ní Erik v nejvyšším rozčilení.

Erik

Was muß ich hören? Gott, was muß ich sehen?
Ist's Täuschung? Wahrheit? Ist es Tat?

Co musím slyšet? Bože, co tu zřím?
Zda klam to? Pravda? Jak to zvat?

Senta

O frage nicht! Antwort darf ich nicht geben.

Ó, netaž se! Odpověď já ti dáti nesmím.

Erik

Gerechter Gott! Kein Zweifel! Es ist wahr!
Welch unheilvolle Macht riß dich dahin?
Welche Gewalt verfuehrte dich so schnell,
grausam zu brechen dieses treuste Herz!
Dein Vater - ha - Den Bräut'gam bracht' er mit . . .
Wohl kenn' ich ihn mir ahnte, was geschieht!
Doch du . . . ist's möglich! - reichest deine Hand
dem Mann, der deine
Schwelle kaum betrat.

Ó, Bože můj! Toť zjevno, pravda to!
Kam neblahá tě moc tak schvátila?
Jaká tě síla zavedla tak v ráz,
že krutě lámeš věrné srdce mé!
Tvůj otec - ha - ti ženicha přived' sem:
Jej dobře znám, vše já jsem vytušil!
Však ty . . . zda možná! - ruku podáváš
to muži, jenž sotva
práh tvůj překročil.

Senta

mit sich kämpfend

v prudkém vnitřním zápase

Nicht wieter! Schweig'! Ich muß! ich muß!

Nic dále! Stůj! Já musím!

Erik

O des Gehorsams, blind wie deine Tat!
Den Wink des Vaters nanntest du willkommen,
mit einem Stoß vernichtest du mein Herz!

Oh poslušenství, čin, vše slepé tak!
Tys pokyn otcův uvítala ráda
a zničila jsi rázem srdce mé!

Senta

Nicht mehr! nicht mehr!
Ich darf dich nicht mehr seh'n,
nicht an dich denken - hohe Pflicht gebeut's!

Nic dál! Nic dál!
Já víc tě nesmím zřít,
ne na tě myslit - velí to povinnost!

Erik

Welch hohe Pflicht? Ist's höh're ních zu halten,
was du mir einst gelobtest, ewige Treue?

Že povinnost? Je větší však vždy státi
v slově, jež jsi mi dala, věčnou to věrnost!

Senta

Wie? Ew'ge Treue hätt' ich dir gelobt?

Jak? Věčnou věrnost slíbila jsem ti?

Erik

mit Schmerz

bolestně

Senta! O Senta! Leugnest du?

Sento! Ó, Sento! Zapíráš?

Willst jenes Tags dich nicht mehr entsinnen,
als du zu dir mich riefest in das Tal?
Als, dir des Hochlands Blume zu gewinnen,
mutvoll ich trug Beschwerden ohne Zahl?
Gedenkst du, wie auf steilem Felsenriffe
vom Ufer wir den Vater scheiden sah'n?
Er zog dahin auf weiß beschwingtem Schiffe,
und meinem Schutz vertraute er dich an,
Als sich dein Arm um meinen Nacken schlang,
gestandest du mir Liebe nicht aufs neu'?
Was bei der Hände Druck mich hehr durchdrang,
sag', war's nicht Versich'ung deiner Treu'?

Nechceš si na onen den vzpomenouti,
když jsi mě tam pozvala v údolí?
Já byl ti v horách kvítek utrhnouti,
obtížná cesta, útes to byl zlý!
Zda víš, jak jsme tam na té příkré skále
my zřeli otce tvého v dál se brát?
Jak mořskou plání mizel dál a dále,
v ochranu mou mi neváhal tě dát.
Když lokty svými jsi mě objala,
což nevyznala's mi znova lásku svou?
Když jsi mi vroucně ruku podala,
což není věrnosti to zárukou?

Der Holländer hat den Auftritt belauscht; in furchtbarer Aufregung bricht er jetzt hervor.

Holand'an nepozorován byl svědkem tohoto výstupu; vyrazí teď ve strašném rozčilení.

Holländer

Verloren! Ach! verloren!
Ewig verlor'nes Heil!

Má zhouba! Má to zhouba!
Věčně spása má ta tam!

Erik

Was seh' ich? Gott!

Co vidím? Probůh!

Holländer

Senta, leb' wohl!

Sento, buď zdráva!

Senta

[sich im in den Weg werfend]

vrhne se mu do cesty

Halt ein, Unsel'ger!

Zadrž! Neblahý!

Erik

[zu Senta]

k Sentě

Was beginnst du?

Co počínáš?

Holländer

In See! - In See für ew'ge Zeiten!

Jen dál! - Tam v moře k věčné pouti!

[zu Senta]

k Sentě

Um deine Treue ist's getan,

Je veta po věrnosti tvé,

um deine Treue - um mein Heil!
Leb' wohl, ich will dich nicht verderben!

a po mé spáse - běda mně!
Bud' zdráva, já nechci tvojí zkáze!

Erik

Entsetzlich! Dieser Blick . . . !

Jak strašný jeho hled . . . !

Senta

[wie vorher]

jako předtím

Halt' ein! Von dannen sollst du nimmer flieh'n!

Ha, stůj! Ty nesmíš odtud, jak živ ne!

Holländer

[gibt seiner Mannschaft ein gellendes Zeichen auf einer Schiffspfeife.]

dá pronikané znamení na svou píšťalu a volá na mužstvo svého korábu.

Segel auf! Anker los!
Sagt Lebewohl auf Ewigkeit dem Lande!
Fort auf das Meer triebt's mich auf's neue!
Ich zweifl' an dir! Ich zweiff' an Gott!
Dahin, dahin, ist alle Treue!
Was du gelobtest, war dir Spott!

Plachty výš! Kotvy ven!
Na věky rozlučte se s tímto krajem!
V to moře tam zas mne to vhání,
víc v tebe já - v nic nevěřím!
Ta věrnost tvá neměla stání!
A tvoje sliby, jako dým!

Senta

Ha! Zweifelst du an meiner Treue?
Unsel'ger, was verblendet dich?
Halt' ein! Das Bündnis nicht bereue!
Was ich gelobte, halte ich!

Co víře tvé v mou věrnost brání?
Ty neblahý, ký šálí tebe klam?
Ha, stůj! O zradě ani zdání!
Věrně slib daný vykonám!

Erik

Was hör' ich! Gott, was muß ich sehen?
Muß ich dem Ohr, dem Auge trau'n?
Senta! Willst du zugrunde gehen?
Zu mir! Du bist in Satans Klau'n!

Ha, běda mně! Co slyším! Nebe!
Já uším svým, ni očím nevěřím!
Sento! Chceš zničit mě i sebe?
Sem pojd'! Tě v síti pekla zřím!

Holländer

Erfahre das Geschick, vor dem ich dich bewahr'! At' znáš ten osud zlý, před nímž tě zachráním!
Verdammt bin ich zum gräßlichsten der Lose; Jsem věčně proklet k nejhroznější sudbě;
zehnfacher Tod wär' mir erwünschte Lust! smrt strašlivá mně zdá se rozkoší!
Vom Fluch ein Weib allein mich kann erlösen, Té kletby žena jen mě může zbavit,
ein Weib, das Treu' bis in den Tod mir hält. jež věrnost do smrti mi zachová.
Wohl hast du Treue mir gelobt, doch vor Tys mi ovšem věrnost slíbila, však před
dem Ewigen noch nicht; dies rettet dich! oltářem dosud ne; to spása tvá!
Denn wiss', Unsel'ge, welches das Geschick, Neb znej, neblahá, osud přehrozný

das jene trifft, die mir die Treue brechen:
ew'ge Verdammnis ist ihr Los!
Zahllose Opfer fielen diesem Spruch durch mich!
Du aber sollst gerettet sein!
Leb' wohl! Bahr' him, mein Heil, in Ewigkeit!

že stihne ty, co mi svou věrnost zruší:
věčné prokletí - toť jejich los!
Nesčetné žertvy padly v oběť sudbě té!
Ty ale spásu míti máš!
Bud' zdráva! Svou spásu ztrácím navěky!

Erik

[in furchtbarer Angst nach dem Hause und dem Schiffe zu rufend]

v hrozné úzkosti volá k domu a k norské lodi

Zu Hilfe! Rettet, rettet sie!

Ha, pomoc! Chraňte, chraňte ji!

Senta

[in höchster Aufregung]

v nejvyšším vzrušení

Wohl' kenn' ich dich! Wohl kenn' ich dein Geschick!
Ich kannte dich, als ich zuerst dich sah!
Das Ende deiner Qual ist da! - ich bin's.
durch deren Treu' dein Heil du finden sollst!

Znám tě přec já! Znám také osud tvůj!
Já znala tě hned, jak jsi vešel k nám!
Je konec nyní trýzně tvé - já svou
věrností dám ti spásu kýženou.

Auf Eriks Hilferufe sind Daland, Mary die Mädchen und die Matrosen herbeigeeilt.

Na Erikův pokřik přiběhnou Daland, Mary, dívky z domu i plavci z lodi

Erik

Helft ihr! Sie ist verloren!

Jen sem! Je po ní veta!

Daland, Mary, und Chor

Was erblick' ich!

Co tu vidím!

Daland

Gott!

Bože!

Holländer

[zu Senta]

k Sentě

Du kennst mich nicht,
du ahnst nicht, wer ich bin!

Nemáš ty však
zdání, kdo jsem já!

Er deutet auf sein Schiff, dessen rote Segel aufgespannt sind und dessen Mannschaft in gespenstischer Regsamkeit die Abfahrt vorbereitet.

Ukazuje na svůj koráb, jehož krvavě rudé plachty se právě napínají a jehož mužstvo s příšernou hbitostí chystá vše k odjezdu.

Befrag' die Meere aller Zonen, befrag'
den Seemann, der den Ozean durchstrich,
er kennt dies Schiff, das Schrecken aller Frommen:
den fliegenden Holländer nennt man mich.

Se moře taž všech pásem možných
a taž se plavce, jenž zná širý oceán,
on loď mou zná, tu hrůzu duší zbožných;
neb Bludný Holanďan já jsem zván!

Die Mannschaft des Holländers

Holanďanovo mužstvo

Johohoe! Johohohoe! Hoe! Hui-ssa!

Johohoe! Johohohoe! Hoe! Hui - sa!

Schnell langt er am Bord seines Schiffes an, das augenblicklich unter dem Seerufe der Mannschaft abfährt. Senta sucht sich mit Gewalt von Daland und Erik loszuwinden.

Holanďan se rychle octne na palubě svého korábu, jenž okamžitě vyrazí ze zátočiny na moře. Senta chce chvátati za ním, ale Daland a Erik ji násilím zadržují.

Mary, Erik, Daland, und Chor

Senta! Senta! Was willst du tun?

Sento, Sento! Co činit chceš?

Senta hat sich mit wütender Kraft losgerissen und erreicht ein vorstehendes Felsenriff: von da aus ruft sie dem absegeinden Holländer nach.

Senta se zuřivou silou vytrhne a rychle běží na vyčnívajícím skalní útes: odtud vši silou volá za odjíždějícím Holanďanem.

Senta

Preis' deinen Engel und sein Gebot!
Hier steh' ich, treu dir bis zum Tod!

Anděla svého ty příkaz chval!
Zde stojím věrna, za hrob dál!

Sie stürzt sich in das Meer; in demselben Augenblicke versinkt das Schiff des Holländers und verschwindet schnell in Trümmern. In weiter Ferne entsteigen dem Wasser der Holländer und Senta, beide in verklärter Gestalt; er hält sie umschlungen.

Vrhne se do moře; rázem potopí se Holanďanova loď se vším mužstvem. Moře vzkypí a vírem klesne zpět. V zářii vycházejícího slunce nad vrakem Holanďanovy lodi se k nebi vznášejí oslavené postavy Senty a Holanďana.